

Sygn. akt VI Ka 1238/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

Sędziowie: SO Ludmiła Tułaczko (spr.)

SR del. Agnieszka Ławryńczuk

protokolant: prot. sądowy - stażysta Łukasz Sierdziński

przy udziale oskarżycielki prywatnej M. Z.

po rozpoznaniu dnia 19 stycznia 2016 r.

sprawy L. B. (1) s. S. i D., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 217 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 25 czerwca 2015 r. sygn. akt II K 321/12

uchyla zaskarżony wyrok i postępowanie karne wobec L. B. (1) umarza na podstawie art. 1 § 2 kk w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 kpk; kosztami procesu w sprawie obciąża oskarżonego L. B. (1).

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Anna Zawadka SSR del. Agnieszka Ławryńczuk

Sygn. akt VI Ka 1238/15

UZASADNIENIE

L. B. (1) został oskarżony o to, że:

w dniu 2 kwietnia 2012 roku w K., województwa (...), powiatu (...), około godziny 12.00 w pobliżu (...) Z. S. 24 naruszył nietykalność cielesną M. Z. poprzez otarcie się swoją lewą stroną ciała o lewą stronę ciała oskarżycielki prywatnej,

tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu sprawy o sygn. II K 321/12 Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z dnia 25 czerwca 2015 roku uniewinnił L. B. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, kosztami postępowania na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. obciążył oskarżycielkę prywatną M. Z..

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycielki prywatnej, który zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego. Wyrokowi temu zarzucił naruszenie:

1. art. 170 k.p.k. przez oddalenie wniosków dowodowych zawnioskowanych przez oskarżycielkę prywatną w postaci dokumentacji zdjęciowej, wniosku o oględziny miejsca zdarzenia;
2. art. 410 k.p.k. – przez pominięcie dowodów przedłożonych przez oskarżycielkę w postaci zdjęć, które zaprzeczają wersji oskarżonego przedstawionej w wyjaśnieniach, a której Sąd I instancji dał wiarę.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i skazanie oskarżonego i wymierzenie mu kary zawnioskowanej do protokołu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Otwocku, celem przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok należało uchylić na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. i umorzyć postępowanie karne wobec oskarżonego L. B. (2) na podstawie art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. stwierdzając, że w niniejszej sprawie zachodzi przesłanka w postaci znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu. Tym samym apelację wniesioną przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej M. Z. należało uznać za częściowo zasadną. Sąd I instancji ustalił, że oskarżony L. B. (2) w dniu 2 kwietnia 2012r.ok. godziny 12 idąc chodnikiem w K. przy (...) Z. S. otarł się ramieniem o M. Z.. Jednocześnie stwierdził, że tym samym doszło do kontaktu fizycznego pomiędzy oskarżonym a oskarżycielką prywatną lecz był to kontakt niezamierzony i nieznaczny. Sąd odwoławczy podziela pogląd, że otarcie ciała podczas omijania stanowi naruszenie nietykalności cielesnej w rozumieniu art. 217 § 1 k.k. Powołuje się na pogląd prawny wyrażony w Komentarzu do Kodeksu karnego Michała Kalitowskiego, w którym autor stwierdził, że: „Naruszenie nietykalności cielesnej oznacza jakiegokolwiek zachowanie, które – zgodnie z przyjętymi obyczajami – nie powinno mieć miejsca ze względu na przysługujące człowiekowi prawo do nietykalności (popchnięcie, kopnięcie, szarpanie, oblanie płynem, lekkie spoliczkowanie, pociągnięcie np. za ucho, oplucie), niezależnie od tego, czy w zachowaniu przeważa element znieważenia, czy dolegliwości fizycznej (L. Gardocki, Prawo karne, Warszawa 1997, s. 261). Art. 217 § 1 nie uzależnia odpowiedzialności od wystąpienia jakiegokolwiek skutku (przestępstwo bezskutkowe), zachowanie sprawcy bowiem nie wywołuje następstw w zakresie zdrowia pokrzywdzonego, a także nie zakłóca funkcji jego organizmu. Jeżeli takie następstwa wystąpią, należy rozważyć odpowiedzialność ze względu na naruszenie innych przepisów Kodeksu karnego (najczęściej art. 157) – por. wyrok SN z 20 czerwca 1972 r., V KRN 173/72 (OSNKW 1972, nr 11, poz. 176). Nie stoi na przeszkodzie kwalifikacji prawnej czynu sprawcy z tego przepisu wystąpienie na ciele pokrzywdzonego siniaka, zadrapania, a także chwilowego bólu”. Sąd odwoławczy nie zgadza się z wnioskiem sądu I instancji, że było to działanie niezamierzone i przypadkowe. W tym zakresie podziela zarzuty skarżącej, że takie zachowanie oskarżonego L. B. (2) było prowokacyjne, niegrzeczne i znieważające. Wniosek taki należy wyprowadzić z zeznań naocznego świadka zdarzenia K. W.. Świadek zeznała, że oskarżony nadchodził z tyłu. Widziała jak przechodził obok oskarżycielki prywatnej i otarł się o nią lewą stroną swojego ciała. Świadek zeznała także, że pomiędzy drzewem a M. Z. było tyle miejsca, że mogła przejść „nie jedna osoba”. Można było także przejść ulicą. Zeznania K. W. należy uznać za wiarygodne bowiem stała najbliżej oskarżonego i pokrzywdzonej. Znacznie bliżej niż obserwujący to zdarzenie z pewnego oddalenia, świadek J. W.. Zeznania K. W. znajdują potwierdzenie w materiale poglądowym w postaci zdjęć miejsca zdarzenia. Świadek jest osobą obiektywną, nie jest zaangażowana w konflikt pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzoną M. Z.. Widziała jedynie otarcie lewą stroną ciała o stojącą na chodniku pokrzywdzoną. Świadek nie potwierdziła zeznań pokrzywdzonej o uderzeniu jej przez przechodzącego obok oskarżonego. Sąd I instancji nie uwzględnił wszystkich okoliczności, w jakich doszło do tego zdarzenia, a które wynikają z zeznań pokrzywdzonej. Do incydentu doszło w krótkim czasie po konfrontacji oskarżonego z pokrzywdzoną w Urzędzie Miasta K., gdzie zgłosił skargę na urzędnika kwestionując jego obiektywizm w rozstrzygnięciu sporów z M. Z.. Ponadto o celowym działaniu oskarżonego, zmierzającym do naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonej świadczy to, że widząc ją stojącą na chodniku zmienił kierunek poruszania się przechodząc z jej lewej strony. Wszedł pomiędzy oskarżycielkę prywatną a rosnące drzewo podczas gdy mógł przejść np. na drugą stronę ulicy. Utorował sobie przejście siłą, godząc się na otarcie się ciałem o pokrzywdzoną. Formalnie więc zachowanie oskarżonego L. B. (2) wypełniło znamiona przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. Jednak ze względu a znikomy stopień społecznej szkodliwości tego czynu postępowanie karne sąd odwoławczy umorzył kierując się przesłankami z art. 115 § 2 k.k. Otarcie nie spowodowało żadnych

fizycznych dolegliwości u pokrzywdzonej. M. Z. widziała z daleka nadchodzącego oskarżonego i zdawała sobie sprawę, że rozmawiając ze świadkiem K. W. w wąskiej części chodnika, częściowo blokuje przejście pieszym, w tym także nadchodzącemu oskarżonemu L. B. (2). Ponadto obie strony tego konfliktu wielokrotnie wytaczały sobie sprawy, w tym także karne, nie potrafiąc dojść do porozumienia i nawzajem naruszając swoje dobra prawne. Niniejsza sprawa jest wynikiem konfliktu majątkowego, jaki toczy się od 2010r. Za umorzeniem postępowania karnego przemawia także zachowanie oskarżonego podczas posiedzenia pojednawczego bowiem wyraził skruchę. W dniu 19 lutego 2013r. oświadczył, że gotowy jest pojednać się z M. Z. i jest skłonny ją przeprosić.

Z tych powodów sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 632 a k.p.k. który stanowi, że w wyjątkowych wypadkach oskarżony ponosi koszty procesu w sprawach z oskarżenia prywatnego. Taki wyjątkowy wypadek miał miejsce w niniejszej sprawie bowiem L. B. (2) nie przestrzegając norm społecznych wywołał konfliktową sytuację. Oskarżony, jak wynika z karty 41 akt sprawy, dysponuje środkami pozwalającymi na uiszczenie kosztów procesu.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Anna Zawadka SSR del Agnieszka Ławryńczuk